

ци“, „Българио, мила майко“ и др. Тия пѣсни тайно и безъ името на автора сж преминавали отъ рѣжка въ рѣжка и сж кръстосвали нашата земя като народни пѣсни, а съ своето огромно и неотразимо въздействие върху народната душа настройвали борчески масситѣ и сж създали истинска епоха за пробуждането на българския народъ въ политическо отношение. Пѣсните на Чинтулова намиратъ продължение само въ огненитѣ и вдъхновени пѣсни на Ботева презъ по-късната епоха на национални борби отъ 70-тѣ години на миналия вѣкъ. За широкото разпространение на Чинтуловитѣ пѣсни и за ентузиазма, който е обхващанъ презъ това време младитѣ, ни говорятъ въ своитѣ спомени мнозина съвременници на тази епоха.

„... Малкъ бѣхъ, казва М. П. Икономовъ,^{ученик} а по-сетне и колега на Чинтулова, но помня добре, че като притѣмняваше и се затваряха маазитѣ, дюкянитѣ, ханищата, воденицитѣ, долапитѣ, кѣшитѣ — врѣдъ, кждето имаше живи словесни същества въ Сливенъ, повтаряха мощнитѣ звукове на „Кжде си върна, ти любовъ народна“ или „Стани, стани, юнакъ балкански“. Това бѣше приблизително 1855—1856 год., азъ тогава бѣхъ малкъ, но помня добре, че Чинтуловитѣ пѣсни произвеждаха фуроръ между гражданитѣ. Това време бѣше фортуна, която на своитѣ крила понесе всичко..., а буйнитѣ характери почнаха да точатъ ножоветѣ си и да изтриватъ рѣждясалитѣ си пушки и чакмаклии пищови...“

„... Народнитѣ пѣсни на Добри Чинтуловъ отъ Сливенъ, пише митрополитъ Натанаилъ въ своето „Жизнеописание“, и до сега служатъ за образецъ на свободолюбивия български духъ и възбуждатъ българскитѣ синове противъ неговия поробителъ. Тѣзи пѣсни породиха Караджовци, Хаджи Димитровци, Левски, Ботевци и други подобни нимъ...“

„... Презъ 1861 год., пише Данаилъ Юруковъ въ своитѣ „Спомени“, учительтъ Томчевъ напусти